Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

26. února 2015 *

„Kasační opravný prostředek — Článek 340 první pododstavec SFEU — Smluvní odpovědnost Unie — Článek 272 SFEU — Rozhodčí doložka — Šestý rámcový program pro výzkum, technický rozvoj a demonstrace — Smlouvy týkající se projektů Ontogov, FIT a RACWeb — Způsobilé náklady a částky vyplacené zálohově Komisí — Určovací žaloba — Neexistence vzniklého a trvajícího právního zájmu na podání žaloby“

Ve věci C-564/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 31. října 2013,

**Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion**, se sídlem v Athénách (Řecko), zastoupená V. Christianosem a S. Paliou, dikigoroi,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

**Evropská komise**, zastoupená R. Lyalem, B. Conte a D. Triantafyllouem, jako zmocněnci, ve spolupráci s S. Drakakakisem, avocat,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, C. Vajda (zpravodaj), A. Rosas, E. Juhász a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. září 2014,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. listopadu 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: řečtina.

## Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion domáhá zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie Planet v. Komise (T-489/12, EU:T:2013:496, dále jen „napadené usnesení“), kterým Tribunál odmítl jako zjevně nepřípustnou její žalobu podanou na základě článku 272 SFEU a čl. 340 prvního pododstavce SFEU, směřující k určení, že Evropská komise tím, že odmítla náklady na zaměstnance vynaložené na členy vyššího vedení, které zaměstnává, porušila několik s ní uzavřených smluv, a že jsou tudíž tyto náklady způsobilé a platby k jejich uhrazení nemusí být vráceny Komisi.

### Skutečnosti předcházející sporu

2 Skutečnosti předcházející sporu byly popsány v bodech 1 až 22 napadeného usnesení následovně:

„1 Žalobkyně, PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, je poradenskou společností se zaměřením na řízení podniků a projektů. Spolupracuje s mezinárodními a evropskými partnery, včetně Komise […], v odvětví poradenství v oblasti strategie, informatiky a řízení projektů.

2 Projednávaná věc se týká práv a povinností Komise vyplývajících ze smluv uzavřených s žalobkyní na tři výzkumné projekty. Tyto smlouvy se zakládaly na rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1513/2002/ES ze dne 27. června 2002 o šestém rámcovém programu Evropského společenství pro výzkum, technický rozvoj a demonstrace přispívajícím k vytvoření Evropského výzkumného prostoru a k inovacím (2002–2006) (Úř. věst L 232, s. 1; Zvl. vyd. 13/29, s. 576).

3 Konkrétně se jedná o smlouvy uzavřené mezi Evropským společenstvím, zastoupeným Komisí, a:

— navrhovatelkou ve funkci koordinátorky a členky konsorcia, a to o smlouvu podepsanou dne 17. prosince 2003 na projekt ‚Ontology enabled E-Gov Service Configuration‘ (Ontogov, č. 507237);

— Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe ve funkci koordinátora konsorcia, jehož členem byla navrhovatelka, a to o smlouvu podepsanou dne 21. prosince 2005 na projekt ‚Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies‘ (FIT, č. 27090);

— navrhovatelkou ve funkci koordinátorky a členky konsorcia, a to o smlouvu podepsanou dne 18. prosince 2006 na projekt ‚Risk Assessment for Customs in Western Balkans‘ (RACWeb, č. 45101) (dále jen společně ‚dotčené smlouvy‘).

4 Článek II.24 odst. 1 bod a) dotčených smluv stanoví, že základem pro finanční příspěvek Evropské unie jsou způsobilé náklady vykázané smluvními stranami.

5 Podle článku II.8 dotčených smluv je Komise před poskytnutím náhrady nákladů vykázaných konsorciem nebo smluvními stranami ke konci každého sledovaného období povinna posoudit a schválit zprávy a dosažené výsledky. Podle odstavce 4 téhož článku schválení zprávy Komisí neznamená, že nemohou být provedeny audity nebo kontroly v souladu s ustanoveními článku II.29.

6 Článek II.29 dotčených smluv stanoví:

‚1. Komise může dát kdykoli v průběhu platnosti smlouvy a až do pěti let od skončení projektu podnět k provedení auditů vypracovaných buďto kontrolory nebo externími vědeckými či technologickými auditory, anebo útvary samotné Komise, včetně Evropského úřadu pro boj proti podvodům. Tyto audity se mohou týkat vědeckých, finančních, technologických nebo jiných aspektů (jako jsou zásady účetnictví a řízení), jež se vztahují k řádnému provedení projektu a smlouvy. Tyto audity se provedou na důvěrném základě. Částky dlužné Komisi na základě výsledků auditů mohou být zpětně vymáhány v souladu s článkem II.31 [...]

2. Smluvní strany bezprostředně zpřístupní Komisi všechny podrobné údaje, jež může Komise požadovat za účelem ověření, zda je smlouva řádně prováděna a plněna.

3. Smluvní strany uchovají po dobu pěti let od skončení projektu originál nebo ve výjimečných řádně odůvodněných případech ověřené kopie originálů všech dokumentů týkajících se projektu. Tyto dokumenty jsou zpřístupněny Komisi na její žádost předloženou během provádění auditu v rámci smlouvy‘.

7 Článek II.31 odst. 1 dotčených smluv stanoví, že ‚pokud byla částka vyplacena smluvní straně bezdůvodně nebo je zpětné vymáhání odůvodněno na základě smluvních podmínek, je smluvní strana povinna dotčenou částku vrátit Komisi za podmínek a k termínu, které upřesní‘.

8 Konečně se dotčené smlouvy podle svého článku 12 řídí belgickým právem. Článek 13 stanoví, že ‚Tribunál [...] popř. Soudní dvůr Evropských společenství mají pravomoc rozhodovat ve všech sporech mezi Společenstvím a smluvními stranami v souvislosti s platností, prováděním nebo výkladem této smlouvy‘.

9 V období od 17. do 21. listopadu 2008, jakož i dne 4. prosince 2008 provedla externí auditorská společnost na účet oddělení externího auditu ‚generálního ředitelství (GŘ) Komise pro informační společnost a média‘ (dále jen ‚GŘ pro informace‘) finanční audit žalobkyně zaměřený na náklady, jež byly vykázány pro určitá období v rámci projektů Ontogov, FIT a RACWeb.

10 Elektronickou poštou ze dne 8. dubna 2009 zaslala auditorská společnost žalobkyni předběžnou zprávu o auditu, která zpochybňovala zejména osobní náklady týkající se tří zaměstnanců [žalobkyně], členů vyššího vedení (dále jen ‚sporné náklady‘).

11 Dne 29. května 2009 předložila žalobkyně vyjádření ke zmíněné předběžné zprávě o auditu.

12 Dne 10. července 2009 předložila žalobkyně přepracovaný výkaz nákladů, přičemž vyhověla některým doporučením auditorské společnosti.

13 Dopisem ze dne 11. listopadu 2009 sdělilo oddělení externího auditu GŘ pro informace důvody, proč trvalo na závěrech uvedených v předběžné zprávě o auditu, a zaslalo žalobkyni konečnou zprávu o auditu.

14 V dopise ze dne 23. prosince 2009 zpochybnila žalobkyně řádnost auditu a pozvala Komisi na schůzku s cílem poskytnout jí podrobné informace týkající se jejích námitek.

15 Dne 4. března 2010 se uskutečnila schůzka žalobkyně s oddělením externího auditu GŘ pro informace. Na ní bylo dohodnuto, že žalobkyně poskytne Komisi dodatečné informace týkající se účasti jejích vedoucích zaměstnanců.

16 Dopisem ze dne 19. dubna 2010 zaslala žalobkyně Komisi dodatečnou dokumentaci, k jejímuž poskytnutí se zavázala.

17 Dopisem ze dne 10. května 2010 oznámilo oddělení externího auditu GŘ pro informace žalobkyni svůj záměr provést dodatečnou kontrolu (follow-up audit) v jejím sídle a zaslalo jí seznam dokladů, jež bude třeba při této kontrole předložit. Uvedená kontrola proběhla ve dnech 20. až 22. července 2010.

18 Dne 3. září a 9. prosince 2010 předložila žalobkyně dodatečné informace, vyžádané při zmíněné dodatečné kontrole.

19 Dopisem ze dne 22. prosince 2010 sdělilo oddělení externího auditu GŘ pro informace žalobkyni, že se rozhodlo částečně pozměnit závěry své zprávy tak, že poskytne souhlas s některými výdaji, avšak závěry týkajících se sporných nákladů ponechá beze změny.

20 Dopisem ze dne 11. února 2011 předložila žalobkyně své vyjádření k pozměněným závěrům zprávy o auditu.

21 Dopisem ze dne 10. dubna 2012 oddělení externího auditu GŘ pro informace odpovědělo, že ponechává beze změny téměř všechny závěry týkající se sporných nákladů.

22 Dopisem ze dne 21. května 2012 žalobkyně zopakovala své stanovisko ohledně způsobilosti sporných nákladů.“

## Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

3 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. listopadu 2012 podala navrhovatelka žalobu podle článku 272 SFEU a čl. 340 prvního pododstavce SFEU, jíž se domáhala určení, že Komise porušila několik s ní uzavřených smluv tím, že odmítla sporné náklady, a že jsou tudíž tyto náklady způsobilé a nemusí být vráceny Komisi.

4 Dne 24. ledna 2013 vznesla Komise námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Dne 11 března 2013 předložila navrhovatelka vyjádření k námitce nepřípustnosti Komise.

5 Napadeným usnesením vyhověl Tribunál námitce nepřípustnosti vznesené Komisí a rozhodl, že navrhovatelka neměla ke dni podání žaloby vzniklý a trvající právní zájem na jejím podání.

## Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

6 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení;

— vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl ve věci samé, a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

7 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl jako zjevně neopodstatněný.

**Ke kasačnímu opravnému prostředku**

*Argumentace účastníků řízení*

8 V jediném důvodu kasačního opravného prostředku směřujícím ke zrušení navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 31 až 35, 37, 38, 42 až 45 a 50 napadeného usnesení rozhodl, že navrhovatelka neměla v době podání žaloby na základě článku 272 SFEU a čl. 340 prvního pododstavce SFEU vzniklý a trvající právní zájem na jejím podání.

9 Navrhovatelka tvrdí, že právní zájem na podání žaloby vyžadovaný v rámci určovací žaloby směřující k uznání smluvní odpovědnosti Unie na základě článku 272 SFEU a čl. 340 prvního pododstavce SFEU, která byla podána k Tribunálu, má jiný obsah než právní zájem vyžadovaný v rámci jiných žalob existujících v unijním právu, jako jsou žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu škody.

10 Podle navrhovatelky právní zájem na podání žaloby vyžadovaný v rámci takové určovací žaloby k uznání smluvní odpovědnosti Unie existuje tehdy, je-li u druhé smluvní strany nebo jejího oprávněného zástupce konstatováno vážné, systematické a opakované zpochybnění smluvního práva, které důvodně vyvolává nejistotu stran existence, rozsahu a svobodného výkonu práva dotčené osoby. Právní zájem na podání žaloby vyžadovaný v rámci žaloby na určení smluvní odpovědnosti tedy nevyžaduje, aby byl Komisí přijat konečný akt nepříznivě zasahující do právního postavení osoby nebo došlo ke vzniku škody.

11 V projednávané věci má navrhovatelka za to, že její právní zájem na podání žaloby není hypotetický, ale vzniklý a trvající, neboť opakovaná zpochybnění ze strany Komise vedla ke vzniku nejistoty ohledně existence jejího práva vykázat odměny vedoucích zaměstnanců jakožto přímé způsobilé náklady.

12 Ve světle těchto zásad má navrhovatelka za to, že Tribunál v bodě 34 napadeného usnesení ve spojení s body 45, 35, 37, 38 a 42 téhož usnesení nesprávně uplatnil kritérium právního zájmu na podání žaloby na neplatnost, a to existenci konečného aktu. Navrhovatelka má též za to, že Tribunál v bodech 42 až 44 napadeného usnesení nesprávně použil kritérium právního zájmu na podání žaloby na náhradu škody, a to existenci určité újmy.

13 Navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodě 50 napadeného usnesení nesprávně rozhodl, že její právní zájem na podání žaloby mohl být skutečně vzniklý a trvající teprve poté, co Komise vydala inkasní příkaz k vrácení platby nebo jakýkoliv jiný akt. Tento požadavek vytváří dlouhodobou právní nejistotu pro jednotlivce, jelikož jsou nuceni vyčkat vydání inkasního příkazu k vrácení platby, zatímco Komise již vážně, opakovaně a systematicky zpochybnila jejich smluvní právo.

14 Komise se domnívá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že navrhovatelka neměla ke dni podání žaloby na určení nesplnění smluvních povinností podle článku 272 SFEU a čl. 340 prvního pododstavce SFEU vzniklý a trvající právní zájem na jejím podání.

15 Komise zaprvé tvrdí, že Tribunál v napadeném usnesení nevycházel z podmínek přípustnosti žaloby na neplatnost. Tribunál zejména nezaložil své posouzení na neexistenci aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení ve smyslu článku 263 SFEU.

16 Zadruhé Komise tvrdí, že nezpochybnila smluvní práva navrhovatelky, protože nevydala výzvu k úhradě, jíž by požadovala vrácení uhrazených sporných nákladů. Komise v této souvislosti připomíná, že čl. II.29 odst. 1 dotčených smluv uzavřených s navrhovatelkou stanoví, že „částky, které jsou podle výsledků těchto auditů dlužné Komisi, mohou být zpětně vymáhány“. Podle tohoto ustanovení nevede vypracování nepříznivé konečné zprávy automaticky k vymáhání sporných nákladů, protože si příslušné útvary Komise ponechávají diskreční pravomoc, zda budou či nebudou požadovat

jejich vrácení. *A fortiori* nelze v projednávané věci považovat vypracování nepříznivé zprávy jedním z vnitřních útvarů Komise ještě před ukončením auditu za zpochybnění smluvních práv navrhovatelky. Komise má v konečném důsledku za to, že dosud neexistuje právní spor mezi smluvními stranami, protože žádná z nich nepřijala konkrétní opatření k tomu, aby prosadila uplatnění smluvní doložky, která je mezi smluvními stranami sporná.

17 Zatřetí má Komise za to, že skutečnost, že nevydala výzvu k úhradě, nevede k negativním důsledkům pro navrhovatelku. Tato situace nevytváří právní nejistotu, protože jednak se na možnost Komise požadovat vrácení vztahuje promlčecí lhůta v souladu s ustanoveními vnitrostátního práva, jimiž se řídí smlouvy, a jednak lze případnou výzvu k úhradě podrobit úplnému soudnímu přezkumu.

*Závěry Soudního dvora*

18 Nejprve je třeba uvést, že navrhovatelka svým návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. listopadu 2012 podala určovací žalobu zejména na základě článku 272 SFEU. Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 16 svého stanoviska, navrhovatelka se žalobou podanou k Tribunálu nedomáhala plnění Komise, ale toho, aby unijní soud určil, že si navrhovatelka může ponechat částky, které již byly vyplaceny Komisí na základě dotčených smluv.

19 Vzhledem k určovací povaze žaloby podané navrhovatelkou k Tribunálu je třeba ověřit, zda má unijní soud pravomoc rozhodovat o žalobách tohoto druhu, a to bez ohledu na skutečnost, že Komise nezpochybnila pravomoc Tribunálu ani v řízení vedeném před ním, ani během nynějšího řízení.

20 Co se týče otázky samotné pravomoci unijního soudu, ta musí být tímto soudem zohledněna z úřední povinnosti, i když mu žádný z účastníků řízení nepodal v tomto směru žádný návrh (v tomto smyslu viz rozsudky Německo v. Vysoký úřad, 19/58, EU:C:1960:19, s. 488, a Ferriera Valsabbia a další v. Komise, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, EU:C:1980:81, bod 7). Účastníci řízení byli mimoto vyzváni, aby se k této otázce nastolené z úřední povinnosti Soudním dvorem vyjádřili.

21 V tomto ohledu měl již Soudní dvůr příležitost rozhodnout, že ačkoli může být v rámci rozhodčí doložky uzavřené na základě článku 272 SFEU povolán k rozhodnutí sporu s tím, že přitom použije vnitrostátní právo, kterým se řídí smlouva, jeho pravomoc pro rozhodování sporu, který se týká této smlouvy, se posuzuje pouze s ohledem na ustanovení tohoto článku a formulaci rozhodčí doložky a není možné vůči němu namítat ustanovení vnitrostátního práva, která by domněle bránila jeho pravomoci (rozsudky Komise v. Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, bod 10, a Komise v. Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, bod 13).

22 Podle článku 272 SFEU ve spojení s článkem 256 SFEU má Tribunál pravomoc rozhodovat v prvním stupni na základě rozhodčí doložky obsažené ve veřejnoprávní nebo v soukromoprávní smlouvě uzavřené Unií nebo jejím jménem.

23 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 272 SFEU představuje zvláštní ustanovení, které umožňuje obrátit se na unijní soud na základě rozhodčí doložky sjednané stranami pro veřejnoprávní nebo soukromoprávní smluvy, a to bez omezení, pokud jde o povahu žaloby podané k soudu Unie.

24 Je však třeba ověřit, zda v projednávané věci rozhodčí doložka vložená do dotyčných smluv svěřuje Tribunálu pravomoc rozhodovat o určovací žalobě podané navrhovatelkou.

25 Podle rozhodčí doložky obsažené v článku 13 dotčených smluv mají Tribunál, popř. Soudní dvůr pravomoc rozhodovat spory mezi Unií a smluvními stranami týkající se platnosti, provádění nebo výkladu těchto smluv. Z toho vyplývá, že ani tato rozhodčí doložka neomezuje pravomoc Tribunálu nebo Soudního dvora, pokud jde o povahu žaloby.

26 Vzhledem ke svému znění může tedy zmíněná rozhodčí doložka zakládat pravomoc Tribunálu nebo Soudního dvora k rozhodování o určovací žalobě, jako je ta, o kterou se jedná v projednávané věci, jež se týká sporu mezi Unií a navrhovatelkou týkajícího se platnosti, provádění nebo výkladu zmíněných smluv.

27 V tomto ohledu není pochyb o tom, že se žaloba podaná navrhovatelkou k Tribunálu týkala výkladu dotčených smluv, a konkrétně způsobilosti sporných nákladů ve vztahu k těmto smlouvám.

28 Tribunál však v bodě 33 napadeného usnesení rozhodl, že navrhovatelka neprokázala, že k okamžiku podání žaloby byla tato žaloba založena na vzniklém a trvajícím právním zájmu na právní ochraně.

29 Navrhovatelka má za to, že se Tribunál tímto postupem dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož v rámci určovací žaloby ke vzniku takového zájmu postačovalo, aby byl smluvní nárok vážně, systematicky a opakovaně zpochybněn jednou ze smluvních stran, čímž byla pro jinou ze smluvních stran vznikla nejistota, pokud jde o existenci či rozsah tohoto nároku. Tato podmínka byla podle navrhovatelky v projednávané věci splněna, protože Komise vážně, systematicky a opakovaně zpochybnila nárok navrhovatelky na úhradu sporných nákladů.

30 Komise tvrdí, že smluvní nároky navrhovatelky nezpochybnila z důvodů shrnutých v bodě 16 tohoto rozsudku. V podstatě tvrdí, že ke dni, kdy navrhovatelka podala žalobu k Tribunálu, ještě nepožadovala vrácení sporných nákladů vydáním výzvy k úhradě a že způsobilost těchto nákladů tvořila předmět dosud neuzavřeného auditu, jehož závěrečná zpráva v každém případě není závazná pro útvary Komise vymáhající vrácení na základě čl. II.29 odst. 1 dotčených smluv.

31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že právní zájem žalobce na podání žaloby musí existovat s ohledem na předmět žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by byla nepřípustná (obdobně, pokud jde o žaloby na neplatnost, viz rozsudky Wunenburger v. Komise, C 362/05 P, EU:C:2007:322, bod 42, a Cañas v. Komise, C 269/12 P, EU:C:2013:415, bod 15).

32 Podle zjištění Tribunálu obsažených v bodě 34 napadeného usnesení však příslušný útvar Komise v době podání žaloby dosud nepožádal o vrácení záloh na náklady vyplacených v rámci dotčených smluv. Kromě toho Tribunál v bodě 35 napadeného usnesení upřesnil, že způsobilost sporných nákladů byla předmětem auditu, který je pouze předběžným a přípravným postupem odlišným od řízení, které by mohlo případně vést ke zpětnému vymáhání, neboť toto vymáhání provádějí provozní útvary Komise.

33 Z bodů 36 až 39 napadeného usnesení mimoto vyplývá, že tento audit nebyl v době podání žaloby navrhovatelky dosud ukončen a že útvar Komise pověřený tímto auditem nadále jednal s navrhovatelkou, a to i po tomto datu, o případné změně předběžných závěrů zmíněného auditu.

34 Vzhledem k okolnostem připomínaným v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku nemůže navrhovatelka s úspěchem tvrdit, že v okamžiku podání žaloby k Tribunálu měla vzniklý a trvající právní zájem vyžadující právní ochranu.

35 Jelikož způsobilost sporných nákladů byla ještě předmětem auditu, jehož konečná zpráva by v žádném případě nebyla závazná pro útvary Komise odpovědné za vymáhání, je třeba konstatovat, že Komise ještě s konečnou platností nestanovila náklady, které považovala za nezpůsobilé podle příslušných ustanovení dotčených smluv. Přitom otázka, zda a do jaké míry by zmíněné náklady mohly skutečně vést k podání žádosti o vrácení ze strany Komise, byla stále ještě nejistá. Navrhovatelka tedy k datu podání žaloby neměla právní zájem na jejím podání.

36 Z předchozího vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že navrhovatelka neměla v době podání žaloby vzniklý a trvající právní zájem na právní ochraně.

37 Z výše uvedeného plyne, že důvodu uplatňovanému navrhovatelkou na podporu jejího kasačního opravného prostředku nelze vyhovět, a tento kasační opravný prostředek musí být tudíž zamítnut v celém rozsahu.

**K nákladům řízení**

38 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 stejného jednacího řádu, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

39 Vzhledem k tomu, že Komise nepožadovala náhradu nákladů řízení od navrhovatelky, ponesou navrhovatelka i Komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

**1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**

**2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.